

Contemporaneitatea clasică

M... Lupu

foto: Mihai Musculeanu

Teatrul este un fenomen de contemporaneitate, de comunicare directă, de relație directă cu omul de azi. El trebuie să fie o formă de limbaj modern în care să fie traduși toți timpii istorici și toate formele de exprimare, astfel încât să corespundă prezentului.... Omul din sală este cel de astăzi. De exemplu, spectacolul meu **M... Butterfly**. Actorii pot purta chimonouri, dar ceea ce se întâmplă în spatele costumelor este al zilei de astăzi. Căci și actorii sunt cei de astăzi, și electricienii, și tehnicienii de scenă. Trebuie să avem cu toții același puls. Cred, în același timp, că un lucru bun devine automat clasic; oricât de modern ar fi, dacă spectacolul ajunge să fie împlinit, prin aceasta el devine clasic. Ajunge la o performanță și la o rotunjime care îl „aruncă” imediat în clasicitate.

Ada Lupu

Puțin de-aici, puțin de-acolo și restul...

Cred că un spectacol autentic nu se poate naște decât dintr-o autentică stare de libertate interioară a creatorilor săi. De aceea nu cred în validitatea unor norme exterioare care ar putea governa acest proces. E-adevărat, există enorm de multe adevăr și experiență prețioasă în spusele dascălilor mei. La fel de adevărat este că au apus anii '50, secolul trecut. Nu pot să mă arunc cu pasiune în nici o formă estetică consacrată (gen „...ism”), totuși, fiecare tendință în viața, în arta contemporană mă atinge într-un fel sau altul. Cred în forța cutiei italiene, a iluziei reprezentării realiste, dar fără acel întreg bagaj de reziduuri încă folosit. Mai presus de asta cred că trăim într-o societate urbană ale cărei trăsături esențiale sunt tehnica bricolajului și schimbul intercultural, procese care au dus la o cultură a diversității, a echilibrului între estetici consacrate/marginale (chiar la anularea acestui tip de clasificare, discriminatoare – cred eu). Nu cred că e posibil să ne mai închidem în perimetrul artei mărețe, cu mesaje importante pentru omenire, devenite clișee într-o eră postideologică. Această izolare permite ascensiunea culturii de gang, din păcate mult mai vie (chiar dacă pe termen scurt), mai adaptabilă. Deși experiențele occidentale de acest fel alcătuiesc deja o jumătate de secol (din nou, trecut) postmodern, cred că ar putea deveni

incitant un spectacol eclectic, cu vagi preluări din *kitsch*-ul înconjurător, repetitiv, fragmentar (urmând tehnica videoclipului, tehnică ce influențează deja modul de a trăi al unei întregi generații). Cred că ar fi timpul să putem aprecia la justa valoare eleganța unui spectacol minimalist, care eludează cu bună-știință marile teme, marile principii etice și vastele orizonturi de (de-acum...) cultură personală ale artistului. Atâta timp cât societatea evoluează în fiecare minut în varii direcții (ștergerea granițelor geografice și culturale, renunțarea la clasamentul social după tabuuri de comportament, religie; înlocuirea progresivă a paginii clasice cu *e-book* etc), coexistența mai multor

puncte de vedere (sau absența evidentă a vreunui) într-un spectacol ar putea interesa cel puțin tot atât de mult cât (ce să fac, mă repet) semnele secolului 20.

Deși cred că toate acestea ar fi posibile cu o acută conștiință profesională, urmată firească de un devotament total față de publicul de-acum, cu care s-ar putea crea cel mai viu dialog, starea materială insuportabil de precară a creatorului de teatru (actor, regizor, dramaturg, cronicar, secretar literar, tehnician de scenă etc.) creează suficiență și acea izolare în valorile trecutului glorios, dar mumificat. Totuși, afară e soare și diverși oameni grăbiți.

Dan Vasile

Preludiu la Electra:
oamenii grăbiți s-au așezat